"ROBOTCHYJ NAROD"
(The Working People)
The official organ of the Ukrainian Social Democratic Party,
Affiliated with the S. D. Party of Canada.
Published semi-weekly by
The Executive Committee of the U. S. D. P. of Canada
at 873 Main St. Winnipeg, Man.

D. Moysiuk, Managing Editor and Manager.
Phone St. John 1465
Subscription $2.50 per year.

"РОБОЧИЙ НАРОД"
одинока в Канаді і найстарша в Америці соціял-демократична часопись, орґан Укр. Соц. Дем. Партії в Канаді.
Виходить два рази на тиждень.
За редакцію і адміністрацію відвічає Д. Мойсюк.

Річна передплата на "Р. Н." в Канаді і Злуч. Державах виносить $2.50.

ПЕРЕДРУКИ ДОЗВОЛЕНІ ЗА ПОДАНЕМ ЖЕРЕЛА.

Рукописий не звертає ся.

ЗА ОГОЛОШЕНЯ РЕДАКЦІЯ "Р. Н." НЕ ВІДПОВІДАЄ.

При зміні адреси треба подати стару і нову адресу і долучити за зміну 10ц.

Адреса до "Р. Н." така:
"ROBOTCHYJ NAROD"
Box 3658, Winnipeg, Man.

ШКОЛА І РЕВОЛЮЦІЯ.

"Біда, коли пироги по чинає печи швець"...
Крилов.

II.

Omnia mutantur.

В 30 числі пише "Український Голос", що нинішні російські совіти є ворогами інтеліґенції і просьвіти. Не мале відкрите "Укр. Голосу", если би не те, що редактор його пишучи про так важну справу опер ся тільки і тільки на найбільше контр-революційній російській ґазеті "Новим Веку".

Пише "У. Г.", що

"Всім нам звісно, як ворожо відносив ся царат до російської інтеліґенції, підозріваючи її, може і справедливо, що вона його ворогом і колись зітне йому голову...

"Не менше ворожо як і до інтеліґенції відносив ся царат і до школи...

"Подібно як царат і автократія (самодержавіє) а може навіть більше ворожо від него відносять ся до інтеліґенції і просьвіти большевики, в яких саме руках находить ся тепер судьба нещасної Росії".

І тут власне, щоби дати щось на потверджене своїх виводів, редактор "У. Г." цитує за Р. С. Лонґом з "Нового Веку" (газета кадетської партії), що совіти гонять учителів.

Так, гонять учителів. Ми також твердимо, що гонять, одначе у нас є та ріжниця, що ми не опираємось на контр-революційній рос. пресі і сейчас ставимо питане: **Але яких учителів?**

Єсли учитель є з буржуазією а проти робітничої кляси, проти робітничо-селянської революції — його гонять. Тепер в Росії для учителя не може бути ніякого хитаня ся на всі сторони. Учитель повинен знати ясно і докладно з ким він, **бо він прецінь учитель.** Він учить. А се дуже відвічальне становиско.

Розуміє ся, що для буржуазії і дівки з напудрованими лицями добрі, бо вони "творять волю піславшого їх".

Недостаточно сказати, що в північній части міста один горожанин втратив палець і що в полудневій части того-ж міста другий горожанин також втратив палець. Але, бачите, воно ще важнійше знати, що в північній части міста один втратив палець, працюючи при машині що обробляє дерево, а в полудневій части того-ж міста горожанин втратив палець від лікарської операції, бо його палець був заражений ґанґриною.

Обєктивно вони оба втратили по пальцеви, але серед цілковито ріжних обставин!

Царат гонив і буржуазія "свобідних" країв гонить своїх вільнодумних учителів і професорів, бо вони **перестають служити її** інтересам.

А перестаючи служити її, вони обєктивно служать працюючому народови (без знаків на веденя).

Революційний пролетаріят гонить своїх несвободолюбивих учителів і професорів, бо вони або цілком не служать або перестають служити йому і народови.

А перестаючи служити народови вони обєктивно служать буржуазії — клясі визискувачів.

Гонять, ви говорите? Так, гонять. Але за що і чому?

Одначе се є питане, в якому треба вміти розібрати ся.

Але як може "швець спечи добрі пироги, коли він розуміє ся тільки на черевиках?"

Петрович.

ЯК ЖИЛОСЬ В ОДЕСІ ДО ПРИХОДУ НІМЦІВ.

В нюйорськім "Русск-ім Голос-ї" з дня 18 серпня с. р. читаємо під повисшим заголовком статю слідуючого змісту:

"На днях до Ню Йорку приїхала п-ні Л. Бальбур, 38 літ, з сином Самуїлом, 13 літ.

25 цьвітня 1918 року вони виїхали з Одеси на паспорт, виданий вже "Одеським Городським Комісаріятом Української Народної Республики".

8 червня вони виїхали з Владивостока; 29 червня з Японії і 19 липня прибули до Сіятл, Ваш., звідки відїхали до мужа і батька в Ню Йорку.

Член редакції навідав п-ню Бальбур в неї дома і в протягу майже двох годин слухав про сті оповідання простого горожанина революційних подій в Росії.

Женщина мало розбирає ся в програмових питанях і розказує тільки те, що вона і тисячі їй подібних бідних горожан Молдавянок переживали підчас революції в Одесі.

Про епоху Керенського вона розказує неохотно.

"Все було як і попередно (за царя) тільки більше свобод було; хліб же був такий дорогий, як і попередно".

За те з ентузіязмом п-ні Бальбур говорить про большевиків.

— Як вони заняли Одесу? спитав наш співробітник.

— Дуже просто. Приїхали на тягарових кораблях, розкинули проклямації і спитали нарід, чи подобаєть ся йому большевицька програма. Нарід сказав, що подобаєть ся і сейчас же большевики взяли місто.

— Що-ж большевики насамперед зробили?

— Насамперед вони зробили те, щоби хліб був дешевий для всіх. Замість 6 рублів стали ми платити 35 копійок. Потім дали нам (народови) цукру, а то ми його давно на очи не бачили. Потім завели порядок, скасували проституток, сталих прислуг, дали всім роботу, **позаводили школи, в котрих учили днем і нічю.** Словом, нарід був дуже вдоволений сею програмою.

— Чи рабували большевики?

— Видумують, видумують все на большевиків.

З дальших оповідань п-ні Бальбур вияснилось слідуюче:

Як тільки большевики укріпились у власти, темні сили Одеси приступили до роботи. Єще з самого початку першої революції на полудне повтікали многі жандарми, поліціянти, детективи і другі темні елементи царського режіму, котрі навіть за Керенського повинні були поховати ся. Після падолистового перевороту потягнулись на полудне всі оставші.

Каледінці оснували свою базу на полудни. Аґенти генерала контр-революції пробрались і в Одесу. Вони в першій мірі взялись за аґітацію серед моряків. Аґітація заключалась в слідуючім:

"Бери у буржуїв все, що можеш" і нацьковували їх на рабунки. В декотрих случаях аґентам удавалось "розпропаґандувати" декотрих меньше стійких моряків; в більшости-ж случаїв вони перебирали хулїґанів в моряцькі куртки (стара метода).

Рабунки а з рідка й убійства звалювали ся на большевиків. Червоноґвардійці енерґічно боролись з сим лихом і в декотрих случаях арештували хулїґанів, перебраних за моряків.

Дальше, п-ні Бальбур розказала про те, як місто перейшло в руки Німців.

Буржуазні елементи Одеси з одної сторони, "Українці" з другої робили все, щоби тільки скинути большевиків. Всі вони могли се зробити при помочі Німців, до котрих і була вислана делеґація.

Сили червоноґвардійців для борби з Німцями були невеликі і большевики, втративши богато в убитих і ранених, приневолені були відступити.

Одеська буржуазія стрічала Німців хлібом і сілю.

Німці насамперед вивісили оголошене з домаганем, щоби всі мущини від 18 до 45 літ вступили до німецької армії.

А затим вони ввели всі старі порядки, як і до большевиків. Знова появились проститутки і знова хліб попав до перекупців. В місті появились Українці.

На питане, хто такі Українці п-ні Бальбур відповіла:

— Старі жандарми і поліціянти, перебрані в сині штани з жовтими лямпасами. З нагайками в руках гуляють по улицях і лякають нарід.

— Чи населенє Одеси є вдоволене з Німців?

— Про нарід і нема що говорити. **Вся Росія і всі большевики** ненавидять кайзера."

Дальше п-ні Бальбур розказала, як вона їхала до Америки.

Границя є тепер в Орші. До Орші є Німці. В Орші перегляда ють червоноґвардійці. До Іркутска було дуже добре їхати. Все населенє є з совітами. В Сибірі тревожнійше. Як і в Одесі, провокаційними убійствами старають ся дескредитувати большевиків.

Загально п-ні Бальбур говорить, що ніколи так добре не жилось, як за большевиків".

—o—

СОЮЗНИКИ РОСІЇ ТА УКРАЇНА.

Під таким заголовком містить д. Олександр Шульгин, укр. соціяліст-федераліст, бувший ґенеральний секретар заграничних справ Укр. Нар. Републики в уряді Тов. Винниченка-ряд дуже цікавих статий в "Новій Раді", в яких подає нам близші відомости про відносини держав антанту до України за часів свого урядованя. Статі сі важні ще й тим, що вони малюють нам всю обстанову, при якій Україна була приневолена заключити мир з центральними державами. До наших рук не дійшло те число "Нової Ради", де поміщено початок статі. Одначе розділи, які поміщені в числах 59, 60 і 61 часописі дають нам і так цілість інформацій. — В. Л.

—o—o—

Все наше знайомство з союзниками Росії можна розбити на три періоди: перший напів офіціозний, другий офіціозний і третій — період офіціяльних дипльоматичних зносин. Весь час перед в сих зносинах вели Французи, але по троха з'являлись і Анґлійці і Американці і Румуни і Італійці і Серби.

Період напів офіціозний, період спорадичних відносин починаєть ся ще з літа. В той час доводило ся мати довгі політичні розмови, осьвітлювати події сучасности і головне, вияснювати бажання і наміри України. В осени, особливо в жовтні місяці, сі відносини роблять ся більш інтензивними а найбільшої ваги набирають уже після третього універсалу.

Тоді розпочинають ся і зносини офіціозні. Я лічу їх з того моменту, коли ґенерал Табуїс, голова військової місії, при ставці південно-західного фронту, разом зі своїми офіцирами і майором анґлійської служби п. Фіцвілямсом зявив ся до мене, яко міністра з заявою, що союзники взагалі і Франція зокрема з великою симпатією відносять ся до культурного і політичного відродженя України. Розуміючи, що будовання нової держави та ще й серед таких обставин є справа не легка, союзні правительства пропонують свою допомогу і запитують, що саме потрібно Україні і чим можуть вони бути корисні. Через якийсь час все се було викладено і на папері в формі вербальної ноти. Відповіди на їх цілком конкретні запитання і пропозиції, за які ще скажу кілька слів пізнійше, я по дорученю кабінету не дав, заявивши, що для того, щоб говорити про сі справи з Францією, або з якою другою державою, яка теж має до того охоту, необхідно, щоб сі держави спершу визнали певним актом Українську Народню Републику, або принаймні встановили з нами дипльоматичні зносини, надіславши нам свого офіціяльного представника. Після сього зносини весь час підтримувались, але тільки приблизно через місяць після сих розмов зявив ся до нас ґенерал Табуїс уже в ролі офіціяльного представника французького уряду при уряді Укр. Н. Р-ки. Се було вже в другій половині грудня 1917 р. Скоро зявив ся і повірений по справах Анґлії д. Багче. Такий самий крок зробила і Румунія, але відповідного паперу від неї не залишило ся, бо саме тоді справи ходили про те, що надати як румунському так і иншим дипльоматичним представникам титули над звичайних послів".

Дальші події змішали всі карти а потім і зовсім перервали сей період міжнародних відносин України.

За весь сей час представники союзних Росії держав у Київі виявляли величезну цікавість до того, що діяло ся у нас. Весь час перебували вони в дуже діяльних зносинах і з петербурським дипльоматичним корпусом і з яським. Через Яси вони мали безпосередні зносини з самим Парижем, одержуючи звідтіль відповідні вказівки. Здавало ся, що Київ, як за часів Ярослава, мав стати важним дипльоматичним центром.

Що ж так цікавило союзників?

Вони переставали потроху вірити Петроградови а після большевицького перевороту вони на якийсь час зовсім відійшли. Коли я в своїх розмовах з ними нагадував їм про їхню попередню віру в централїстичну Росію, про свої розмови з ними в сій справі, вони тільки махали рукою. — Що, мовляв, і казати, справа ясна: спасенє Росії тільки в федерації. Але разом з сим вони продовжували і відносно України вести ту саму політику, якою вони знищили колишню Росію. Часом, були і такі моменти, коли, здавало ся, що нам удало ся відкрити їм очі на хиби сеї політики, відорвати їх від сьогоднішнього за для майбутніх їхніх же інтересів і широких між народних перспектив. Але надходили нові інструкції і знов починала ся стара пісня. Що до Французів, то дуже щода, що єдиний цивільний чоловік, журналїст Пеліс'є, який тільки і був здібний розібратись у політичній ситуації, цілком був усунутий від політики і всім керували військові люди.

Коли упав Тимчасовий Уряд і народні комісарі розпочали свої мирові заходи, Французи і инші союзники були розлютовані надзвичайно. Петербурґ був в їх очах символом анархії, Україна — ладу і державности. Вони сподівали ся, що Україна буде продовжувати війну сама. І ми мусіли вияснити їм, що се абсолютно неможливо, що український народ таксамо як і инші народи Росії, не має жадної охоти до дальшої війни. Колиб же навіть він і мав сю охоту, продовжене війни не можливе. — "А ваша національ на армія?" — запитували нас. Ми мусіли розказати, що заходами Тимчасового Уряду, які були підтримані і самими союзниками Росії, націоналїзації армії були в свій час поставлені непереможні перешкоди.

"Але, принаймні, на південному і південно-західному фронті стоять ваші части!" — нервово питали вони, — ми знов повинні їх були розчарувати, що заходами Тимч. Уряду на наших фронтах українські частини тонуть серед моря инших частин, по більшости большевиків.

Далі, ми вказували їм на поширене анархії в краю, на продовольчу розруху і на можливість війни з північчю, яку ми вже тоді передбачали. Французи, яким ми се все говорили, розводили руками, лаяли большевиків і... Тимчасовий Уряд. Але, коли ми їм нарешті сказали, що висновком з сього всього є необхідність перемиря, що після того, як большевики видали приказ по арміям про офіціяльне братанне, після того, як вони вже приступили до перемиря у Берестї, а ґенерал Щербачов з Румунами розпочав теж саме на півдні, ми мусимо негайно послати для замиреня своїх делеґатів, і про се спеціяльною нотою офіціяльно повідомляємо їх як союзників Росії, частину котрої складали ми в той час. Коли се все почули французькі дипльомати, вони страшенно обурились на нас і на кілька днів зовсім порвали з нами. Але через тиждень знов прийшли і при тому з дуже лагідними промовами. Так, в сей момент, дійсно замиренне було необхідне. Але ми-ж повинні розуміти, що право, культурність, справедливість і сила, військова сила кінець кінцем тільки за ними, за союзниками зрадливої Росії... А між тим зараз ми, Українці, можемо піти тільки на той мир, яко го хотять Німці. І тому, говорили нам далі, ртеба во імя справедливости, права, культури, і т. п. готувати активну боєву силу. Союзники думали, що вони вигадали дуже мудрий плян дальшої військової кампанії на сході. Україна має піти разом з Доном, Румунією, Поляками, Чехами та иншими рили нам далі, треба во імя вони сподівали ся зібрати. Вони говорили нам про південну федерацію, пропонували допомогти нам полагодити відносини з Доном і таке инше. Ми повинні були вияснити їм, що при всякій комбінації продовжене війни неможливе, що вони помиляють ся, коли думають, що Дон се нерухома твердиня, що там сталої орґанізованої державности нема, що анархія росте з кождим днем і ми рішуче прагнемо миру.

Союзники не заспокоювали ся, пробували говорити рішучим тоном, на що одержували і більш рішучу відповідь. Нарешті вони неначе помирились з думкою про необхідність миру. З цікавістю слідкували за берестейськими подіями і здавало ся навіть, що вони самі почнають вірити в близький загальний мир, що Україна може розпочинає тільки першу сторінку нового повороту історії. Скоро настрій змінив ся. Почнають настоювати на тому, щоб по можности відтягнути мир, щоб і зовсім припинити мироходні заходи. Се було вже тоді, коли заходами большевиків вся армія і большевицька і наша порозбігалась, коли розбишацькі банди большевиків полонили пів України. Як же припиняти при таких умовах мироходні заходи? — питали ми. Мир — се одинокий засіб заспокоїти народ. Крім того було ясно, що при таких умовах Німці майже голими руками можуть завоювати весь край.

Але нам радили: не воюйте і не миріть ся. Німці безсильні зробити який небудь наступ.

— Ну, а як ви помиляєтесь, в чому ми певні?, запитував я їх. — "Ну, то, що-ж, як миритись і тим іти проти культури, права, справедливости і т. д., краще хай війною поруйновано буде ваш край, хай змете навіть хвиля народня ваш уряд, — ідіть сміло шляхом Бельгії, Сербії і Румунії. На зеленому полі конґресу, де ми будемо переможцями ,ваша правда буде над усім...

Що можна було на се серіозно казати! Не трудно тільки помітити одно: військові дипльомати Франції додумались саме до того, що потім проголосив Троцький. Треба зазначити, що коли союзники побачили, що большевики не здатні заключити мира, змінили зразу до них своє відношенє. Коли большевики вже наближали ся до Київа, коли вони вели шалену аґітацію і одночасно випускали проклямації, з яких в одній говорилось, що Центр. Рада гальмує справу мира, а в другій, що вже підписала мир "з німецькою буржуазією" і т. п., в сей самий момент представник Франції говорив, що хоч він і осуджує большевизм, але визнає, що в дечому вони мають рацію: три чверти проклямації, яку він читав присвячено засудженю сепаратного мира і тільки чверть говорить, дійсно, цілком не справедливо про буржуазність Ради. Союзники почали хапатись за соломинки. Почали по місту ходити чутки про їхню аґітацію не стільки словом, скільки рублем. Ходили і инші чутки. Нічого сього документального ми не перевірили, але настрій від сих чуток склав ся дуже неприємний.

Політика союзників Росії на Україні не мала жадної послідовности і твердости. Політика ся раз-у-раз ставала на цілком помилковий шлях, який довів до загибелї Росію. Але ми ідучи своїм шляхом і тепер роблючи підрахунки на певному етапі його, повинні завсїди памятати, що до складних політичних і, особливо, міжнароднїх питань треба підходити з погляду безпосередніх інтересів, які можуть поєднати між собою певні держави й народи. Ми визнаємо політику французької дипльоматії помилковою саме через те, що вона не відчула гаразд тих дійсних інтересів, які можуть поєднувати нас і їх. Так, воювати ми більше не будемо, говорило ся не раз Французам, — і се вам прикро. Але хиба війною кінчають ся міжнародні відносини? З політичного боку нам потрібно, щоб з сходу Европи були певні незалежні центри державности, які б бажали дійсної сили і незалежности. А в централїстичну Росію, в те, що знов все повертаєть ся до status quo ante bellum (до стану перед війною) і революції, в те, що можна воскресити мерця, — ви віритє? Ні! Так ви повинні шукати нового центру державности, ви повинні допомогти йому стати дійсно незалежним. І одним з таких центрів є Україна. Чи буде вона цілком само стійною, чи буде вона частиною федерації південних держав, чи вийде вона в склад великої федерації народів Колишньої Росії, — все одно нам потрібно, щоб вона була дужою. Бо коли вона буде дужою, вона перестане бути слухняною овечкою центральних держав. Вона не буде тоді примушена прислухати ся до їх волї. Дійсна сила волї нашої державности і незалежність — се і наш і ваш інтерес.

Підходимо до справи з економічного боку, — тимбільше, що в житю України зацікавлені богаті капітали держав антанту. Що Германія мала задовольнити свої економічні інтереси на Україні, се ясно було і до нашого миру з нею, але се цілком не заважало, а навпаки примушувало Французів і їх спільників вжити всїх заходів, щоб скласти конкуренцію німецькому економічному впливу. А що се потрібно Україні, се ясно само собою.

До політичних справ я підхожу з точки погляду інтересів. Німців я не кликав на Україну, мира з ними не підписував, все се зробило ся без мене тоді, коли я вже цілком одійшов від свого міністерства. Я дуже добре розумів прикрість для національного самолюбства в при ході Німців, я розумів, що се йде в супереч з нашою попередньою політикою держави, яка сподівала ся, що має своє власне військо. Я одійшов тому від справи, вважаючи, що та політика якої я був виразником, збанкротувала, на якийсь час... Але треба підкреслити і щось друге: сучасні політики повинні рахуватись з нашою політикою попередньою і шукати всїх можливостий, щоб повернутись до неї. Найбільші держави світу, а за ними і сила менших поділились на дві комбінації антанту і почвірного союзу. Нам, як державі молодій, не слїд входити ні в той, ні в инший склад держав. Повний нейтралїтет — от наш національний інтерес. В нашому істнуванні і добробуті може бути зацікавленою, як одна так і друга сторона. На сьому ми можемо виграти і здобути свою незалежність фактично.

Але і в нашій сучасній і в попередній міжнародній політиці було може не менше помилок, ніж у держав антанту. Ми занадто бояли ся стосунків з "буржуазними републиками і монархіями", надто бояли ся самого слова "дипльоматія", надто не звикли до міжнароднього житя. Ми надто перераховували свої військові сили. А між тим, колиб ми тверезо ще з початку грудня подивились на справу, багато дечого може би і не було. Колиб ми більше твердо і щиро могли говорити з союзниками, моглиб і вони трохи змінити свої позиції.

Нам не раз пропонували і технічну допомогу і грошеву позичку і нарешті крам, якого ми одно не одержали від Німців. А будь у нас ще в грудні добрі фінанси, будь у нас крам (сила краму була заготовлена у Владивостоці і Анґлійці давали ґарантію, що коли ми схочемо взяти той крам, вони через Росію довезуть на Україну), — можеб нам прийшлось заключити инший мир, менше віддати хліба, може б ми обійшлись без німецької допомоги військової, бо гроші моглиб нам дати своє військо, моглиб дати більше ладу так само як і крам. З усім тим запізнились, а большевицька авантура все увірвала. Але се гадки, гадки про минуле, а політик повинен дивитись вперед... А там уже десь намічаєть ся Міжнародній Конґрес. І треба дбати, щоб за нами там було своє місце. Треба входити в міжнародній концерт держав. А для того треба сталої внутрішньої політики. Чи маємо те і друге? Тяжко признатись, але бою ся, що відповідь наша буде майже цілком неґативна.

Олександер Шульгин.

ЗАМІТКА РЕДАКЦІЇ. —

Отсю статю надіслав нам т. В. Левинський з Швайцарії. Статя і лист датовані з 1-го мая с. р. наспіли до нас аж сего понеділка з дописокою на коверті "Opened by censor" — 360. Статя д. Шульгина дуже важна, вона витягає на сьвітло дня богато деяких справ, які до сеї пори були сховані від сьвіта. В слідуючім числї нашої часописи постараємо ся дати до сеї статї деякі наші замітки і поясненя. — **Редакція "Р. Н."**

НЕБУВАЛА ОФЕРТА ДЛЯ ЧИТАЧІВ "Р. Н."

Адміністрація "Р. Н." рішила дати всім тим, котрі придбають по 2 нових цілорічних передплатники на "Р. Н." дві дуже вартісні книжки, іменно прегарний "Робітничий Календар" вартости 50 ц. і другу дуже цікаву книжку вартости 35 ц. Хто придбає 1 передплатника, той дістане одну з тих двох книжок. Ся оферта тревае лише до 30 вересня.

Адміністрація "Р.Н."

ПОДАЄТЬ СЯ ДО ВІДОМА

всім тим, що були повідомлені листовно про залеглість передплати на "Роб. Народ" і про побиране "Роб. Народа" до дрібної продажі, що коли они не пришлють своєї залеглости до кінця сего місяця, їм дальшу висилку часописи безуслівно здержить ся.

Адм. "Р. Н."

ДО ВІДОМА ВІДДІЛАМ У.С.Д.П. в КАНАДІ.

Отсим подає ся до відома відділам У. С. Д. П. в Канаді, що Екз. Ком. У.С.Д.П. вже отримав замовлені партійні значки і буде розсилати їх всім тим відділам нашої партії, які вже прислали замовленя враз з грішми а також і тим, які ще їх пришлють.

Ціна одного значка 50 ц. Гроші треба платити з гори.

Екз. Ком. У.С.Д.П.

ПОШУКУЮ

Василя Струка і Антона Ладана з села Улашковець, п. Чортків, Галичина. Хто би про них знав або они самі, нехай зголосять ся на адресу:

Tony Zyznomirsky
68) Box 5., Dilke, Sask.

ПОТРІБНО ХЛОПЦЯ
ДО
КРАВЕЦЬКОЇ РОБІТНІ

котрий уміє робити камізельки і сподні.
Стала робота і добра платня.
Зголошуйте ся або пишіть до:
THE EXPERT TAILORS
Gibson Block, 9606 Jasper East
EDMONTON, ALTA.
Дмитро Пронюк, властитель.

ARCHIVES OF ONTARIO
TORONTO